

Vid Topolovec

Starec

1.

Starec me vsak dan mlati, mlati me vsako noč. Mlati me s palico, če ne jem pogrete hrane in mlati me s pasom, če ne diham skozi obe nosnici hkrati. Razume, vendar ignorira dejstvo, da si ne morem pomagati, zaprtje ene izmed mojih nosnic ima biološki izvor, jaz pa nisem le meso, jaz pa nisem le meso. Ob večerih hodiva opazovati skozi kukalo. Zadnje čase dnevno videvava kopijo rože. Kako veva, da so rože, ki jih videvava, kopije? Oba se spomniva dne, ko sva prvič videla rožo. Včasih vidiva na dan po tri ali celo več kopij. Začele so se pojavljati šele pred kratkim, pred kakšnima dvema tednoma, sicer pa je moj spomin zelo zamegljen, pravzaprav se ničesar ne spomnim, mislim, da si vse izmišljujem. Vsak teden vidiva tudi gospoda, ki je bolj suh, kot izgleda in tudi njega zapušča spomin. Ta gospod me ima rad. Danes se je mojega ramena dotaknil s svojim prstom, z jasnim namenom, vendar prehitro. Njegov prijatelj, ki nima nič zanimivega za povedati, pa bi tako rad govoril, je običajno tiho. Namesto, da govori, se giblje, ali bolje rečeno, trza z obrazom, skomiga z rameni, si popravlja svojo usnjeno jakno in premika figure. Oh in pred kratkim sva s starcem zagledala tisto, kar sva si želela zagledati, za kar se moram zahvaliti usodi, ki me vztrajno posluša. Verjamem, da me ne bo več dolgo, namreč jaz, kljub temu, da jo poslušam, je ne slišim, kaj šele, da bi jo razumel. Na poličko, mizo, v posteljo in v hrano mi nastavlja majhne polprozorne kroglice, kakor mi je nekoč nastavljala angele in ključavnice. Tudi sam sem kot polprozorna kroglica, medel in trd.

Ljudi spominjam na nekoga, ki ga poznajo. Sedaj jim lažje gledam v oči, tudi nasmešek znam vrniti, ker imam po novem lepe zobe. S starcem hodiva po pločniku in tiho in žalostno javkava, upam, da naju nihče ne sliši. Ljudem gledava v oči. Nihče ni zanimiv, še najmanj pa midva. Zastrmiva se v tla, da bi lahko lažje razmišljala o načrtu, ki naju bo privedel do slave. Kaj nama je živeti, ko pa naju nihče ne ljubi, ne sovraži? Za vzljubitev je pomembno, da je človek sposoben čustvovati. Kako beden je film *Inferno*. Namesto, da bi pisal, sem dve uri gledal slab film. Že drugič v zelo kratkem času se mi je zgodilo, da me je večerna scena pred katero sem se znašel tik za tem, ko sem stopil iz določene stavbe, prevzela do take mere, da sem jo hotel nekako ovekovečiti in tukaj je zdaj to, kar sem hotel, tu zdaj to opisujem, za zmeraj bo v črkah, ki jih pišem in besedah, ki imajo moč naslikati to, kar sem videl, ne znam opisati, fak. Poklicati moram Roberta, on bo znal.

„Blo je črno, skoraj tak ko da bi gledal gor, pa bi pogledal proti horizonti, ki je bil turkizen, čisto malo ga je blo, pol pa se je takoj pretil v ful temno, kot tukano, ki sem ga videl v sanjah, pod tem vsem nebom pa so bile lučke, ki so svetile dol. Drugič, danes, so ble lučke, temno je blo vse, razen tik pred mano je bla luna, ki je bla v krajčku.“ Torej vse je bilo zelo jasno in ostro, užival sem ob pogledu na navadnosti, kot, da bi bil zaljubljen.

Odločil sem se, da bom risal, zato sem šel v trgovino po vino. Vzel sem še pico, ker nisem še nikdar jedel hrane, prodajalka je bila zelo kul. V svojem svetu, v veselju testa in sira. Ustavil sem se pred izložbo z vinom in prebiral imena. Belo bom, sem si rekel, ne tistega, ki ga pije mama, sem si rekel. Zraven mene je stala velika ženska z lepim obrazom, stara okoli petintrideset. Željno sem jo pogledal, *napij se z menoj*. Tudi zanjo sem imel občutek, da me je željno pogledala. Izbral sem traminec, ker ga pijejo brezdomci. Šel bi z njo domov, pil in kadil in se pogovarjal, blebetal bi. Zdaj sem sam s starcem in vsaj z njim se lahko pogovarjam. Prvi kozarec je izprazen in ponovno napolnjen. Pogledam starca, ki zgleda kot veder peder, sedeč na fotelju, tuhtajoč. Oh te njegove gubice ga naredijo tako srčkanega, da mi pri srcu ne more biti hudo, ko me pretepa. Starec, zakaj imaš tako velike oči? Ne odgovori. Vsake toliko časa zavibrira kot telefonček. Roko prislonim nanj in čakam. Zavibrira. Paše mi. Objamem ga. Zavibrira. Paše mi. Zlezem v njegovo naročje. Zavibrira. Rad ga imam.

S starcem sva se odločila ugotoviti kako postati bolj vulgaren, brez, da bi ob tem rasel v meni

občutek, da sem plehek. Odločila sva se tudi, da ne bova tega aktivno počela, torej bova samo na preži za znaki, ki nama bodo razkrivali odgovore na to precej pomembno uganko. Ali še zmeraj gledam nepravilno? Ali še zmeraj mislim na samomor? Mislim, da ne.

Ali je kruh za pojest? Ja. Ali je miza za pojest? Ne. Ali je ljubezen za pojest? Ja. Ali je krava za pojest? Ja. Ali je moja mama za pojest? Ne. Ali je kuharica za pojest? Ne. Ali je peteršilj za pojest? Ja. Ali je deda za pojest? Ne. Ali je penis za pojest? Ja. Ali je črevo za pojest? Ja. Ali je sir za pojest? Ja. Ali je hrana za pojest? Ja.

Ali je mogoče, da nek resničen objekt postane manj resničen ali celo neresničen?

2.

“Kar se tiče prejšnjega neodgovorjenega vprašanja – to je eno izmed redkih neumnih vprašanj, ki so se po takšni ali drugačni poti uspela izločiti v ta svet. Seveda resničen objekt ne more postati manj resničen, le opazovalčev pogled nanj lahko postaja zmeraj bolj zamegljen. Ali sem kadarkoli sprejel odločitev, ki je nisem razumel? Ne. Pri zavesti sem. Zaradi izkušenj sem pridobil plasti leč na svojih očalih, ki so bila na začetku brez dioptrije, sedaj pa mi pačijo pogled na svet. Rad bi snela ta očala, pa ne vem, kako. Znebil sem se škarij, sedaj pa bi se rad znebil še očal.” - to je mogoče kr nekaj

S starcem sva šla v hribe na lov za parfumom, pokemoni in pornografskimi zvezdami. V hribih je polno zapuščenih hiš. Prvi dve, ki sva ju našla, sta bili preveč prepereli, da bi lezla po njih. Na poti do tretje sva našla medvedje tačke, ki so bile videti bolj zdrave od daleč, naposled pa sva prispela do tretje hiše, zlezla vanjo in bila neverjetno presenečena nad količino raznoraznih predmetov, ki so jih lastniki pustili na podstrešju. Brskala in kopala sva po predmetih in našla: stare tablete morfija, katerih nisva upala zaužiti, ker so bile različnih barv, pisma napisana v nama neznanem jeziku, polno različnih delov za neke stroje, orodje, počeckane zvezke, pornografske revije z naslovi pornografskih zvezd in kako sva bila navdušena, ko sva zagledala stekleničko parfuma! Zajuckala sva od navdušenja, kar v en glas in se objela, starec me je od veselja lopnil po riti. Nadela sva si hribovski vonj, prebrala in na roko prepisala naslove zvezd in pričela lesti iz podstrešja, kar sva zaslišala približevanje traktorja in govorjenje nekih ljudi, verjetno krajevnih kmetov. Rekla sem starcu, naj počaka, da bom sama opravila s kmeti, ubogal je, odšla sem po lestvi navzdol, s kmetom, ki se je pojavil, sva se zagledala, rekel je blablabla, opravičila sem se, zažvižgala starcu in odpravila sva se dalje.

Glede pokemonov – vse polno jih je bilo, celo fafačka s tremi glavami, zelo razvito. Vse sem polovila. Prišla je Rusinja s svojimi zvezki, premočenimi od dežja, tepka ni pazila na njih. Sedaj so neuporabni, je rekel starec in jo s pasom namlatil po goli riti. Zalotila sem se, kako ljubosumno premikam pogled od njenega obraza in preko pasu do starčevih ust in spet nazaj in postalo mi je nerodno, obrnila sem se v stran in si v ušesa vstavila čepke za neslišnost. Koristna zadeva. Kar se tiče pornografskih zvezd – dve sta bili zelo voljni, kar nadležno potrebni, to je vse. S starcem se nama ni dalo hoditi, zato sva se kar odteleportirala v najino sobo in pristavila oko h kuku.

Videla sva temno sobano, osvetljeno s svečami, ki so bile razpršeno razstavljene po tleh, med njimi pa so na stolih sedeli glasbeniki, dva violončelista, dve violinistki, klarinetistka in ustni harmonikar. Igrali so turobno, celo strašljivo in počasno glasbo, kot da bi poslušali *nega* Mozarta. Moj oče je bil edini v publiku in videti je bilo, da mu je glasba zelo všeč, ampak na zelo čuden način – namreč poskočno je plesal in včasih se mi je zaradi kakšnega giba zazdelo, da ga je zvil krč in da se ne nadzoruje najbolje. Šlo mi je na smeh, pa

vendar me je rahlo skrbelo. Moj sum se je dokončno potrdil, ko se je zvrnil na tla in se pričel tresti in bljuvati iz ust kri. Ata, sedaj pa greva k zdravniku. Ata, zdaj je pa dovolj. Drži se me. Naredila sem aplikacijo na telefonu, s katero lahko ustvariš rentgensko sliko dela telesa, vendar ni delovala na mojem očetu, ker je predebel, zato sem ga morala povaljati z valjarjem in mu torso lepo vgnesti z dlanmi in naposled sem le uspela narediti sliko njegovih pljuč. Nikakršne anomalije ni videti v pljučih, ata, torej si zdrav! Hvala, hčera. Np.

S starcem sva najin pogled ustavila tudi pri nekemu drugemu starcu, ki je imel prekrasno hišo in prekrasno posest in vso to krasnost je nameraval prodati, ker je imel namen kmalu umreti. Ah, kakšna škoda in kako lepo, da je svoje življenje preživel v tako lepem okolišu. Škoda, preškoda, da morda več ne vidi v kakšni krasoti lepoti živi, res škoda.

3.

Ko bi le vedela, kaj se mi je zgodilo do predvčerajšnjim. Vse sem pozabila, še nekaj sposobnosti se mi zdi, da sem izgubila zraven barvnih spominov. Starec me nejevoljno opazuje iz kota sobe, ker ve, kdo sem in kaj sem bila, sama pa se ne prepoznam. Vendar nič zato, bistveno se mi zdi, da v rokah držim svoj dnevnik, kjer je zapisano vse, kar sem že pozabila in mika me, da bi ga vrgla v starca. Zadnje čase je nekako drugačen, njegova agresivnost in sla po šeškanju se je navzela čudnih arom in tako, kot mi je bil včasih domač, se mi sedaj zdi tuj, saj med drugim daje videz, da se je pomladil. Tudi sam je pozabljiv. Grd je in pust, kljub temu, da mi očitno srka vso voljo do ustvarjalnosti in vse ostalo, kar je v meni *nad* golim življenjem in bi moralo priti do izraza v njegovem obnašanju, pa se je zgleda izrazilo samo v njegovem izgledu. To počne samo zato, da ostane živ in tega mu ne morem zameriti. V resnici je edina stvar, ki bi mu jo lahko zamerila nekaj, kar sem ravnokar pozabila. Večkrat bi me moral opomniti na svoj obstoj, namesto, da se mi nasmihajo iz tapiserij in padajočih venčnih listov in ogorkov in na splošno vsega, česar nikoli ne opazim. Nikoli se ne bom spremenila, le starec se bo. In od tebe, šeškač, je odvisno, koliko in kaj bova še naredila, dokler te ne pobere Smrt, zato pojdiva nekam, kjer ti bom zapolnil usta s prekomernim kipenjem, da bom imel še sam kaj od sebe.

Govoril mi je o iskrenosti in nekaj o sržu. Sploh ne vem, kaj pomeni ta beseda. Nisva se razumela, dokler nisva nekako prišla do sklepa, da najin pogovor nima smisla. Nasmehnil se je in me klofnil po riti. Bil sem zadovoljen in nehala me je skrbeti zavoljo domnevnega odtujevanja s starcem. Ne vem, zakaj me sploh kadarkoli skrbi za karkoli. Mogoče me sploh za nič ne skrbi in si tudi to narobe razlagam, ali pa si v resnici vse razlagam pravilno, čeprav je to praktično nemogoče zaradi mojih dvomov. Najbolje je, da se s tem neham ubadati, kljub temu, da imam čas in vem, da obstaja možnost, da bi se dokopal do dokončnih odgovorov, vendar po drugi strani vem tudi, da bi bilo to popolnoma odveč, saj bi se tile ljubi, dragi dokončni odgovori prej kot slej izgubili v mojem večnadstropnem pokopališču spominov.

Kolesariva in opazujeva, kako čudni so vsi danes, potem se zaveva, da zgledava najbrž midva najbolj čudno in potem ugotoviva, da smo najbrž vsi zelo normalni. Roža nima sreče. Tista druga roža pa jo ima, skoraj vsak dan jo vidim. (Obe sta kopiji) Videvam tudi bitje, v katerega se bo spremenil eden izmed mojih jazev v drugi realnosti in res mi je žal zanj, torej zame iz druge realnosti. Upam, da nisem sam v tej realnosti.

4.

Prejel sem novico, da je sodelavec ocenil svoj odnos do dela s pesmijo Skrillexa, ki ji je vse besede zamenjal s frazo *allahu akbar*; s starcem pa sva nato po *spletu naključnih brskanj po spletu* našla izvorni posnetek in prvotna navdušenost je zapadla v razočaranje, ki je bilo sicer ublaženo z razumevanjem, mislim, kdo pa ne bi naredil iste stvari kot on, če bi našel tisti posnetek s 6000 ogledi? Praktično neznan posnetek, tveganje pa zmeraj obstaja in cenim njegov pogum. Nisem bil čisto prepričan, če bi s spustom po tistem nenormalno strmem klancu sprožil plaz, vendar nisem hotel tvegati. Če bi bil moj sodelavec, bi se verjetno spustil. Starec je sedel na mojem ramenu kot papiga in se mi posmehoval, vendar mi ni bilo nerodno, saj sem takrat imel občutek, da tistega, čemur bi lahko bilo nerodno, sploh ni. Čuden, prečuden občutek.

Odšla sva do lažnivega, oziroma, kot bi rekel Željko, krivega morja, kjer sta se pripetili dve prigodi. Ljudje v ohlapnih oblekah so nasmejani nekaj proslavljali, dvigovali so kozarce in stiskali oči zaradi iskrene sreče, eden izmed njih pa se je počutil tujega, izločenega in videlo se je, da se mu zdi, da se je znašel na napačnem kraju. Podoben je bil križancu med Notredamskim zvonarjem in Gollumom, oblečen je bil v čarovniške in razcapane cunje, mislim, da se je naslanjal na neko palico in imel je resno težavo, saj mu je obraz rasel na neumiti pazduhi. Skrival ga je. Opazil sem njegovo nelagodje in pristopil k njemu. Starec me je z enim očesom opazoval, z drugim pa je dirkal po oblinah dam s šampanjci v rokah in želodcih. Človeku (nisem prepričan, če je bil to v resnici človek) sem kakor mački pokazal, da mi lahko zaupa in od veselja je dvignil roko kot kokoš in mojduš, njegov vesel obraz je res strahovito smrdel – bilo ga je sram njegove dominantnosti, s katero ni hotel motiti nikogar okoli sebe, vendar se je ni znal otresti, jaz pa sem vedel, kako mu lahko pomagam; umil sem ga. Sedaj je lahko nemoteče in brez sramu plesal z ostalimi. Njegov smrad je bil razrešen svoje od boga poklicane dolžnosti in žal mi je bilo zanj, še danes mi je. Sem pa še zmeraj vesel za plesočega človeka z obrazom na pazduhi, ki ni več nesrečen. To je bila torej prva prigoda, ki ji je sledila tista iz sobe, v kateri je bilo absolutno pretoplo in bi vsi, razen polovice nekoga, kot se je kmalu izkazalo, v njej trpeli v nedogled, če ne bi na začudenje vseh, ki še sledeče stvari niso nikdar videli – in ni je videl še nihče, razen tiste ženske, ki je pokazala, kako deluje – gospodarica stanovanja iz shrambe potegnila sesalca in posesala vode, ki jo je zlila na tla, ki je očitno nekako povzročila, da je ventilator sesalca začel pihati osvežujoč zrak. Končno sem lahko normalno zadihal. Starec se je dušil in videti je bilo, kot da se peče na ponvi, iz njega je uhajala para. Ni mu ugajal svež zrak, zato sem ga prijel za roko in odvedel v drugo sobo. Spodnji del njegovega telesa sem pustil na omari, ker se ni hotel premaknit. Zgleda so vsaj njegove noge znale uživati v svežini in tudi sam sem hotel še naprej vdihovati to jutro iz sesalca, zato sem šel nazaj in še nekaj časa hengal z njegovimi nogami.

5.

Zunaj je plast snega, razen po nekaterih delih skal. Večer je in kmalu bo noč. Diši po iglavcih. Sova uka. S starcem, ki mi ni niti malo v pomoč, sva se lotila nemogoče naloge, ki je nihče nikoli ne bo rešil. Ima namreč 8 stopenj in že peta je očitno nerešljiva. Vse prejšnje so bile logične in odvisne zgolj od mene (naj omenim, da se jih ne spomnim več, razen ene, ki se je spominjam na pol – povezana je s prepoznavanjem vzorcev rubikove kocke), rešitev pete pa je v glavi človeka, ki me ne razume in ne klone niti pred grožnjo smrti. Vsi ljudje, ki bi mi lahko pomagali, so prav tako blazni kot on, morda še bolj. Pogledujem po njih, sedečih v klopih, odraslih bebcih, ki jih nihče ne posluša, ker jih ne more. Zvoke izpuščajo v en glas. Pogledam svojega mlatilca. Starec, zakaj obnemiš takrat, ko bi iz svojih ust lahko izčaral kakšen urok? Ukrotil bi lahko norce, ki kričijo eden čez drugega, brezbrizneže, ki niso zmožni prepoznati v njih usmerjenega tulca puške. Lahko bi mi pomagal razumeti njihov blebet. Lahko bi preprečil eno razcefrano

lobanjo in drugo razcefrano lobanjo in tretjo tudi. Pomislim, da bi morda moral pozdraviti sonce in pobožati norega človeka. Hm. Noremu človeku podam papir in pisalo. Vsi obnemijo. Pogleda me. Pogleda starca. Na papir nariše čičke čačke in se nasmeji kot opica iz risanke. Reče: '*Do zem jas.*' Torej je rešitev on. Tisto, kar je narisal zgleda kot možgani, zato mu odprem glavo in kdo bi uganil, kaj najdem v odprtini! V lobanji je črna ptica, ki se šopiri z divjim spreminjanjem oblike. Ne znam je določiti. Starec očaran strmi vanjo, in jo z občutkom klofne po riti. Ptica odleti in midva poletiva za njo. Trosiva sončnična semena v usta ljudi, ki ne marajo opisovanja barv. Sipava trose jurčkov po obrazih tistih, ki imajo izdelano mnenje o norveških minimalističnih meta influencerjih. Vsi bi zanikali, da so hrepeneli po natanko takšni vrsti obsipavanja, vendar eno je zanikati, drugo pa je premagati osmeroglavega zmaja tisočerih zadrževanj. Ubogljivost.

6.

Starec me je prepričal, naj se pridružim tekmovanju v odgovarjanju na telefonske klice, vendar kot klicatelj, ki ne ve, da tekmuje. Rekel je, da bo pravzaprav isto, kot če ne bi tekmoval in takšni brezhibni logiki nisem bil zmožen ugovarjati. V glavnem, dobil sem klic očeta in bil kakor običajno nevoljen se pogovarjati, zaradi česar so ocenjevalci čutili mojo mrkost in najbrž zaradi tega ocenili klic zgolj s 7 od 15. Ravno v trenutku razglasitve ocene sem spoznal, da sem pravzaprav užaljen, saj sem uvidel, da sem zelo povprečen sogovornik, celo podpovprečen. Žal mi je bilo za očeta, ki je vame položil upanje, saj ga je prejšnji klic, ki je bil prav tako ocenjen s 7, pahnil iz vodstva (vsi ostali so bili ocenjeni s 13 - 15) in verjetno je upal, da bo z mojim spet povedel. Ali lahko krivim starca? On je skoraj toliko moja volja, kot sem sam svoja volja in poziv za sodelovanje na tekmovanju je dal on, on je zagnal kolesje. Ne bi mu smel zaupati, vendar nimam nikogar drugega, tako da se bom sprijaznil z napol-izdajo in prevzel odgovornost za svojo mrkost, vendar ga bom na skrivaj še zmeraj krivil. Sovražim pogovore po telefonu in sovražim hipokrite. Zaničujem ljudi ki jih sovražim in redkokoga zaničujem bolj od tistih, ki vdano sledijo nečemu, čemur sicer sledi manjšina, hkrati pa zaničujejo večje množice, ki sledijo nečemu drugemu, podobnemu, vendar oh, tako zelo drugačnemu. Ali se strinjaš, starec? Ali se ne razlikujejo samo po barvi sraje? Metodično, obrtniško. Čemu pa midva slediva, starec? Kdo je režiser teh sanj? Kdo je tista psica, ki me je danes ponoči objemala od zadaj? Zakaj sem ostal v njenem objemu kljub temu, da se mi je zagnusil? Morda zaradi mojih odklonskih prepričanj, ki jih je vame vcepila profesorica Psycho. To bi trdila manjšina, meni pa se zdi, da sva s profesorico Psycho v bistvu najinih sevstev ista. Seveda obstajajo razlike, ampak razlik se ne da vcepiti v bistvo človeka, vse kar je vcepljeno, torej, opičje, je za naju s starcem ničvredno, kakor barve sraje manjšin in večin.

7.

Razmišljam o jasnosti svojega načela nenačelnosti. Mmm. Starec ve, kaj počnem. Vem, da me obsoja, da se idealiziram, zato v ugovor iz rok izpustim ključ v odprtino štrbunka. Skrijeva se in čakava. V kratkem do odprtine prikoraka dirkač formule ena, ki je v glavnem zadolžen za raziskovanje sumljivosti na dirkališču, sicer pa ima tudi vlogo očeta ter priznanega kritika različnih mnenj o youtube vojnah. Videti je, da je pričakoval tega obešenca, ki binglja nad štrbunkom in ker ve, da vsak obešenec v trenutku smrti sprostí vsebino črevesja, seže z roko v odprtino in iz nje potegne ključ. Starca vprašam od kdaj je ta obešenec tam, vendar samo skomigne. Torej se mi ne meša, torej ga tudi on prej ni opazil. Tipu se približa majhna, prijazna ženska. Opazi jo in steče stran. Ženska iz bluže potegne kazu in zadudla Odo radosti. Tip priteče nazaj, ji preda ključ in ponovno steče stran. *Wtf se dogaja, starec?* Še zmeraj nič ne ve. Opogumim se in stopim do

ženske. Downov sindrom ima. Njene oči so najprijaznejše izmed vseh, ki sem jih kadarkoli videl. Vpraša me, kdo bo pomagal tistim upognjenim drevesom. *Jaz bom pomagal*, rečem cel raznežen spričo te nebeške prijaznosti, ki jo izžarevajo njene oči. Ni bilo nujno, da sem se javil, vendar sem se ji hotel prikazati tako dober, kot mislim, da je ona, pa tudi drevesa so se mi zasmilila, priznam. Nekaj dreves se je v šop prepletenih v loku raztezalo skoraj tristo čevljev (en čevlj je trideset centimetrov) visoko in videti so bila kot moji paradajzi po vročem dnevu, s tem da sem njih pričvrstil na vrvi, ki sem jih speljal od ograje do nekih betonskih izrastkov na stropu terase, teh dreves pa ne bom mogel podpreti na podoben način, ker na nebo ne morem ničesar pritrditi. Starcu sem naročil, naj pozove Ostržka, sam pa sem si začel segrevati roke. *Fant se počuti najbolj resničnega takrat, ko laže*, sem povedal Ostržku, ki je začel govoriti laži, kot na primer *Danes je lepo vreme. Vse najboljše za tvoj rojstni dan. Kdor čaka, dočaka. Kdor vesele pesmi poje, gre po svetu lahkih nog* - opala, pri tem izreku se mu je nos malo skrajšal, zato sem ga skregal, starec ga je lopnil po guzici, nato pa še mene, da se ne bi počutil zapostavljenega, kakor se počutim ponavadi, kadar si piše sporočila s svojim novim prijateljem, Gejem in čutim potrebo po tem, da malo potožim, namreč, vsake pol ure piše. Piše o stvareh, o katerih vse ve in pogovor ne obrodi ničesar, razen obnavljanja znanega in prostovoljnega dajanja ter prejemanja pozornosti. Nisem popolnoma prepričan, ampak močno sumim, da je njegov novi prijatelj Gej v resnici buldog, ker sem videl njegovo fotografijo in slišal njegovo govorjenje, oziroma lajanje ter hropenje. Starec, užaljen bom, če boš nekoč raje mlatil Geja, vendar se ti ne bom maščeval, kajti ljubezen ni ljubezen, če mlatenje jo v mlatenje peha in izogibanje v umik oprezen. Kakorkoli - Ostržek se je dovolj lagal in starec ga je dovolj mlatil, da se je počutil zelo resničnega in iz svoje resničnosti ustvaril veliko *rajco*, kot se reče tovrstni palici na vasi. Odžagal sem mu nos (ribe nimajo čustev) in z njim podprl šop drevja, ki se je nemudoma razpizdil, češ, kaj pa se grem, da tako posegam v njihovo življenje?! Ali sem fukjen? Ali rad fukam? Ali imam mali penis? A bi rad bil prehlajen, fak, fak? Odprtih ust sem zijal v te stare, bedne, upognjene izmaličence, ki so se mi še trenutek prej smilili in tudi starec je obnemel spričo njihove neotesanosti. Pokazal sem jim fakiča, pljunil na tla in brcnil rajco, da so krošnje dreves popadale na tla, nato pa sem ujel obsojajoč pogled ženske z downovim sindromom, ki me je skoraj umoril. Skoraj. Uf. Zdelo se mi je, da se je ustavil. Ni se. Prihaja. Prihaja vame. Prišel je. Njen pogled me je spoznal z dejstvom, da sem postal prav takšen neotesanec, kot tista upognjena drevesa, ki sem jim spodnesel palico, v bistvu še večji, saj so ona samo govorila, jaz pa sem storil. Pobral sem rajco in nanjo ponovno naslonil krošnje dreves, brez, da bi se ubadal s pikrimi pripombami starih zamotancev. Sem pa jih slišal. Pogledal sem žensko z downovim sindromom in videl, da jih je tudi ona slišala, vendar je na moje veliko začudenje zgledalo, kot da ob njih uživa. Plesala je. Poscal sem se na deblo, dregnil starca, da mi je skočil v kapuco in odšel drugam.

8.

Ali šteje izguba občutka za čas za spoznanje? Zdi se mi, da imam tako ali tako samo občutek, da imam občutek za čas. Kadar me starec že dolgo *časa* ne našeška, postane ta občutek tako zelo otipljiv, da ga zamenjam za resničnega. Takrat mi zraste zajčji rep in začnem brezciljno skakljati naokoli po mestu. Takrat šeškam čas s svojim opletajočim izrastkom. Vohljam in opazujem. Predam se vodstvu instinkta, ki me je včeraj, po večurni odsotnosti starčevih šeškov (bog blagoslovi njegovo prezaposleno dušo), vodil v nenavadno kombinacijo bordela in igralnice. Postojim na vhodnem hodniku in povprašam instinkt - levo, v igralnico ali desno, v bordel? Odidem desno. *Zgolj iz radovednosti*, pravi instinkt. Skakajoč se vzpnem po stopnicah. Odpre se podolgovata in ovalna dvorana, z zavesami ob stenah, ki zakrivajo kamrice, kjer kurbe opravljajo svoj posel. Smrdi po krizi srednjih let, ki je posledica nedoraslosti (in ne prezgodnje dozorelosti). Najprej pomislim, da smrad prihaja izpod pazduh vlačug, nakar zagledam Vaskota, prijatelja in prekupčevalca z mamili in sedem zraven njega in njegove dame, takrat pa zagledam hlape smradu, ki se vijejo izpod pazduh preostalih ljudi, ki sedijo okoli nas. Kot na koncertu. Zanimiva čakalna vrsta so tile

sedeži, oziroma invalidski vozički. Vasko me vpraša, kako sem kaj. Primerjam Gospodarja prstanov z Biblijo; dobro in zlo, moč žensk, izvor resnice, pokvarljivost duše in kazni. Na odru pritlikavec v opravi trešči svoje činele. Izza zaves se prikažejo prve vlačuge, ki so nagnusne. Prepotene, desetstičkrat pofukane, zavaljene in s fejk joški. Skoraj bruham. Odskačem iz stavbe.

Videnje podob vlačug je imelo na na moje počutje podoben učinek kot poslušanje zgrešenih in pretiranih prepričanj narcisističnih ljudi. Oboje se ne sklada z mojo podobo idealnega sveta. Zaradi obojega mi gre na bruhanje. Oboji so ujeti - eni so postali svoja vloga, drugi so postali svoje prepričanje in oboji ne morejo razločevati med prevzetim in resničnim. Zavidam samo prepričancem in ne razumem, kako jim uspeva biti tak. Nekoč sem lahko, zdaj pa več ne. Zdaj sem dvomljivec. Postal sem dvomljivec, ker je bilo zabavno. Po tem, ko sem se nekega dne zavedel, da sem staknil kronično dvomljivost (med šeškanjem sem se vprašal - kako vem, da me starec šeška? - ali me res šeška?), pa sem postajal samo še zmeraj bolj utrujen od stalnih dvomov - postali so moj modus operandi. Seveda, samo kar se tiče pomembnih stvari, torej pojmov in dejstev. Ostale, nepomembne stvari, se sprožajo samogibno. Ah! Včeraj sem uvidel razpon človeškega enačenja s koncepti, namreč - razteza se od ekstrema, do ekstrema; jaz sem nič, oziroma - jaz ne obstajam, vse do - vse je eno in jaz sem to. Ljudje govorijo prav vse. In tudi mislijo prav vse. Ali tudi *so* potem oni, zares, vse te njihove misli? Od kod je to njihovo prekleto prepričanje? Bog, prosim. OH! STAREC! Nisem ga videl, presenetil me je s tisto majhno rojstnodnevno trobljo. Kaj praviš, naj se potrobentam na prepričanja s to trobljo? No, naj poskusim. TUUUUUUuuuUU! Hm, manj mi je mar. TUUUUUUUUUUUUUuUUUUuUUUUUU! OOOh, starec, deluie!

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

9.

Če se dovolj zberem, lahko grem skozi zid. Nenavadno, ljudje opazijo. Začutim njihove poglede. Pašejo mi. Starec me spanka po ritki, dvojen užitek. Gledam v prazno, z mislimi se dotikam samo užitka. Zaslišim pogovor natakarja in enega izmed dveh možakarjev v restavraciji, kjer me poznajo kot obsedenca z njihovo hišno torto. Eden možakar govori o trgovini - in sicer kje je bila in kdaj, namreč, *ko je bil še študent, je bila točno tam*. Natakar se na vljuden način ne strinja. Pravi, da *je on hodil v to trgovino, ko je bil še otrok, in da je bila drugje*. Prijatelj možakarja, ki je trdil, da je bila v njegovih študentskih letih trgovina tam, se nasmehne. Možakar ne obupa. Pove, da *je bila ta trgovina preden, da je bila tam, kjer bi naj bila, ko je bil natakar še otrok, zagotovo zraven stavbe, ki je malo dlje od bloka, kamor je hodila njegova mama, ko je pripovedovala spomine njene babice, ki je bila še zelo mlada, ko so to zgradbo postavili zraven kapelice, ki je zdaj več ni, ampak je bila tam, blizu trgovine, ker se spomni*. Žile na natakarjevem čelu nabreknejo. Mora se obvladati, ne smejo ga ponovno odpustiti zaradi nasilnega vedenja. *Ampak dragi gospod, trgovina je bila včasih starejša od vaše matere. Starejša od vaše babice. Ko sem bil otrok, sem bil najmlajši človek na svetu in takrat je bila ta trgovina pet metrov naprej od parkirišča, kjer je semafor ob cerkvi zraven kina, ki ga še niso zgradili, ker je tako star in resničen, kot moj spomin na trgovino, ki je bila stoprocentno točno tam in takrat*. Sledi takojšen odgovor. *Aha! Pa te imam!* se nasmehne možakar. *Kako je lahko bila trgovina stokrat*

tam in takrat, če sem tisočprocenten, da sem bil študent v trgovini, ko bo kino zraven ceste ob cerkvi resničen? Natakakr obnemi. Ampak.. Ampak... Hiša obstaja v ovinku superstrun v sosednji osebi, ki jo poznam že odkar sem bil na osebnoštnem pregledu pri vaši flegmi v stavbi zraven neke ženske, ker sem bil v njenem stanovanju, ampak se je izkazalo, da je bila v resnici podložnica mojega pajdaša, ki mi je rekel, naj vdrem v njeno stanovanje, ker je bilo v bistvu njegovo. Milijonprocentno vem, da vem, da se spomnim 100%, da vem! S starcem se strinjava, natakakr je zmagal. Kako lepi so ljudje, ko imajo prav. Ni lepšega od ženske glasnice Resnice v rdeči delovni obleki, v iberčugu. Googlov slovar ve, kaj je to. Prijatelj od možakarja mu odkrito, na prvi pogled šaljivo privošči poraz, ker mu prikrito zavida. Prijateljsko se smehljata, videti sta srečna. Tudi onadva sedaj vesta, kje je bila nekoč tista trgovina.

10.

Šef našega podjetja mi je včeraj na mizo nastavil listek, na katerem je pisalo samo *Est humane questi*, vendar sem vedel, kam cilja. Soseba se je že nekajkrat pritožila nad preglavicami, ki ji jih s starcem povzročava, kadar po kuhinji mečeva posodo in pribor, ali pa s tisočnimi paradizniki, ki padajo iz najinega balkona na njen atrij. Ne vem, kaj naj naredim. Mogoče bi ji moral napisati opravičilo, ker mi je preveč nerodno govoriti z njo v živo. Tako... temačna je in tako strmi, da imam občutek, da me lahko uroči. Sumim, da je čarovnica in s čarovnicami se ni za zajejavat. Slišal sem zgodbo, da je nekomu neka čarovnica skurila gate, ker ni verjel, da obstaja. Takrat se ga je prijel vzdevek Žganec. *Oh šit, starec*. Mogoče pa jo moti tista plastična posoda s trohnečim mesom in ličinkami muh, ki je že en teden brez zraka, tako da so se ličinke zadušile in sedaj trohniijo skupaj z mesom? Nemogoče. Tako tesno je zaprta, da vonj ne more uhajati iz nje. Plastika ustavi vse. Odkar sem jo neprodušno zaprl, se spravljam k premagovanju te pošasti in iz dneva v dan je močnejša, jaz pa šibkejši, tako kot moji paradajzi. Sebe sem videl v njih, ko sem nekega dne strmeč v njihove od gosenic požrte liste preletel tok njihovega življenja. Ah. Kako sem se veselil, ko so vzkli, kako srečen sem bil, ko sem videl dozoreti njihov prvi plod in ga snedel, mljask, na najlepše plodove se je naselila pajkulja in tam spletla mrežo, nato pa skotila kohorto mladičev, nisem jih imel srca odgnati. Kako sem trpel, ko so liste paradajzov napadle gosenice. Naprej sem mislil, da je samo ena! Naslednji dan sem ugotovil, da jih je mnogo. Dnevno sem jih nabral polne pesti in jih stresel sosedu, ali pa fuknil daleč stran. Spoštujem gosenice in njihovo čudežno preobrazbo, vendar jim nisem mogel dopustiti, da bi žrle moje paradajze. Škoda, da se niso po njih samo sprehajale, potem bi se dobro razumeli. Imeli bi čajanke. Govoril bi jim skrivnosti, vendar ne tistih nekaj zelo osebnih skrivnosti. Zdaj so paradajzi v dobri meri požrti in so videti tako, kot bom najbrž izgledal jaz, ko bom star. Starec se obrne, ker spet pasivno prisluškuje mojim mislim in misli, da sem ga poklical. *Urediti morava zadevo s plastično posodo, starec*. Prikima. Šeškne se. *STAREC!* Pogleda me kot mačka, ki jo ujameš pri nečem, česar resnosti se zaveda samo ona, tebi pa se še sanja ne. Poreden je. Odideva na balkon in nekaj časa samo strmiva v posodo ter pustiva gnusu, da se na najinih obrazih prosto izraža v grimasah. Čutiva se povezano. Skupaj doživljava eno. Kakor študentje v predavalnici, ki strmijo v eno, doživljajo eno, so eno. Trenutek zatem sežem po pokrovu posode in z naporom in odporom odprem plastično posodo. Čudno. Ali ni vsebovala trohnečega mesa in razpadajočih črvov? To, kar je tukaj noter ni ne eno, ne drugo. Ali ni to... majhna plesniva opica? Počasi se premika, kot da spi. Ali še diha? Obupen vonj. *Groza, kako sem lahko pozabil opico v tej posodi, starec?* Skomigne z rameni. Kako sem jo sploh lahko dal vanjo? Pogledam starca, ki spet gleda v telefon. Pograbil mu ga iz rok in zabašem opico v usta, ta pa odpre oči, skozi vse pore vsrka obdajajočo sluz (in smrad), iz glave ji zrasejo krila, vse se blešči okoli nje, čistoča vsenaokrog, to mora biti raj, bele iskre v nebo, v temi se vidi horizont in edinstven ocean se ga dotika tam.

11.

*Zveza je kot posoda. Ali kompost, zaslišim mlad par, ko čakam na avtobus. Res je, kot moja posoda, v kateri je pred kratkim prišlo do škandala, zdaj pa je prazna in čista. Pogledam par. Objeta sta. Pogledam starca. Rosijo se mu oči. Tudi dekletu se. Prepoznam držo in izraz na obrazu fanta. Usodnost oči, rad bi bil dober fant in globoko v sebi tudi je. Bori se s težavnostjo trenutka, zato je rahlo sključen. Najbrž tudi zaradi višine dekleta. Rad bi jo potolažil, saj ni bilo nič kaj čustvenega, pač samo z glavo sem se prebijal proti njeni maternici med tem ko sem jo soročno anal power fistal, z nagubanim čelom ji nameni pogled, ki pomeni *verjemi mi, resnico govorim*. Dekle ga razume, ampak ve, da on ne razume, *ni problem@ v tem, problem je, ker zaj veš kak vonj ma njena lulika in da ma skoraj istega kot moja lulika in zdaj se ti ne zdim več posebna*'. Fant jo razume, ampak ve, da ona noče razumeti, *če pa te ljubim. Moja duša ljubi tvojo dušo*. Punci ni več mar, fant ne bo nikoli razumel, *če bi me resno lubo, bi ti moja lulika bla dovolj, sicer pa ni važno. Vsa tvoja ljubezen ni nič v primerjavi s tem, da zdaj veš kak vonj ma njena lulika*. Razumeš? Irr€L€vantnø je. Fant ji je še nekaj časa skušal povedati več stvari. Da ima njena lulika čisto drugačen vonj in da sta vonja zgolj v isti kategoriji in da on ne razmišlja kategorično, temveč posamično. *Ista skupina vonja mi ne meglí jasnine, oziroma, posebnosti ostrine vonja tvoje lulike*. Najlepše mi diši tvoja lulika. Kar je rekel nazadnje je bila laž, saj mu lulike sploh ne dišijo. Njena mu samo najmanj smrdi. Na tej točki se oba jočeta. *Konec je pravi punca. Nea mor@m več. Mor€m najti nekoga, ki še nea pozna vonja lulik, da me bo lahko RESNO LUBO!* Starec skoči od nekod, podre oba na tla in vrže vsakega čez eno koleno ter ju začne šeškat, da je joj. Menjava roke, drži lep ritem. Slečem se do gat. Oblečem se v kratke hlače, nadenem si boksarske rokavice in odplešem v ritmu šeškanja.*

12.

Lešniki nikoli ne umrejo. Ne glede na to, kako razgrizeni ali razpadli ali na kak drugačen način čisto popolnoma razfukani so, ostane bistvo lešnikov v medsebojni večni povezanosti njihovih podlešnikov nedotaknjeno. Dva podlešnika ostaneta povezana tudi, če ju med seboj oddaljši za premer vesolja. Vsi lešniki skupaj tvorijo Megalešnik. Obstaja tudi popoln lešnik Lešnik, ki je model za preostale lešnike, kakor so svobodni ljudje modeli za sužnje. Kakor opica, ki posnema Opico, ki posnema opico. Zaupala mi je, da *lešniki živijo dlje od ljudi in da če pojeva vsak svoj lešnik, bova oba živela zeelooo dolgo*. Dala mi je svoj ultra glitch. V njem sem videl sedem lešnikov, ki jih je zvilo v nek krog. Spomnil sem se na album 7 od Beach House. Lovljenje konjev in spomin kot sveto meso. Sam lovim smrt na segwayu. Hecno je, ker lovi tudi ona mene in v bistvu je hitrejša, zato ji ne morem slediti, kljub temu pa mi je zmeraj bližje. Takšno je življenje. Starec me že nekaj časa ignorira. Pošilja mi lepa elektronska sporočila, v živo pa je čisto drug. Tako kot jaz takrat v tistem obdobju, ko sem pozabil pomen večine besed in klesal vsako poved (laž) deset minut. Dekle me vpraša, *če vem katera je najdaljša slovenska beseda?* Ne vem. *Gogogogogoogogogogogo*. Kaj pomeni? *Nič*. Starec me ne šeška več. Misli, da mi je dovolj, če me šeška binarni zapis. Povedal sem mu, da mi ni, pa je pozabil, ker se zadnje okužen z nizozemsko zemljo, ki je pod nivojem morske gladine. Oprostil mu bom še trikrat, potem pa bom poiskal drugega starca. Ali mladca, bog ve. Potrebujem nekoga, da me šeška. To ni zgolj želja.

13.

Sliši se je kot da nekdo muči otroke, starec razbije vrata in zagledava virtuoza na violini, ki noro

dobro igra. Snorlax je v bližini, odpre usta in vanja mečem pokežoge. Dostikrat zgrešim. To kar vidim nato je skoraj nedoumljivo. Violinist se ves trese, poseben fokus posvečam tresenju glave, nor vibrato, naenkrat začne igrati z obrazom in nosom namesto s prsti, potem odmakne violino od obraza, vendar še zmeraj igra zaradi vibracij, ki jih oddaja s stiskanjem in sproščanjem zraka med njim in violino. Noro. Nikoli nisem niti pomislil, da bi kaj takega sploh bilo mogoče. Virtuoz se prikloni. Oba s starcem ploskava z rokami in nogami hkrati in spet mi gre na jok. Stvar je v tem, da če se to ne bi zgodilo, bi bila vsa moja bodočnost popolnoma drugačna, ker sem s tem čustvenim izlivom odpustil starcu, ki me je od zadnjič že trikrat narobe šeškal in če mu ne bi odpustil, se čez nekaj let ne bi zgodilo točno tisto. Za pravilno šeškanje je potrebna zbranost in namera, on pa je šeškal zelo podpovprečno. Zelo... površinsko. Tako zelo površinsko, da je v meni vzbudil odpor, ki je bil močnejši od strasti, ki jo čutim ob dobrem starem šešku in zato sem sklenil, da se mu odpovem, vendar - če lahko takšno virtuoznost isto ljubiva, korak, ki bi ga moral narediti do ljubezni do starca, izgine. Z njim izgine tudi moj spomin, nekakšni encimi ga verjetno pokopljejo v eno izmed nadstropij, ki še ni zapolnjeno. Delam načrte o novem nadstropju, ki bo imelo sladoledni hrib za sankanje in sladkorno peno za pokopavanje spominov. Kokon za avtobus. Geje delajo iz plastičnih odpadkov, zato je toliko gejev. Ali so tudi buldogi plastični? Starec me poboža po laseh. Zalajam. *Priden poba* mi s pantomimo pokaže starec.

14.

Tam je nekaj odurnega, nekaj tako zelo neverjetno obupnega, nekaj neizrekljivega, ker je tako strašansko abominalno, da ne morem nehati gledati v tisto. Starec opazi in pogleda v isto smer. *Hvala za pogled, jutri bo pa spet*. Sledi umerjen šešk. Res sem rabil to. Kapljica vode na razbeljeno peč. *Sicer pa, starec, tam drugje je res nekaj, poglej*. Priča sem veleizdaji, starec pa noče pogledati. *Starec, tam je grozodejstvo!* zakričim, ko avtobus zapelje mimo - grozodejstva. Na stebru javnega prostora je razglašena skrivnost briljantne prebave. V šoku sem, nisem bil pripravljen na kaj takega. Kaj mora biti narobe s človekom, ki ne samo da ne zadrži skrivnosti zase, ampak jo razširi med naključne ljudi? Nemudoma moram obvestiti briljantno prebavo, saj ni več varna. Avtobus začuti mojo nujo in pospeši. Prispemo na postajo Matičeva Barva Las, občudovanja vredna je tudi frizura, odlikuje se z natančno izrezljanostjo. Stopim mimo vratarke, starec mi sledi, vendar gleda v tla. *Poglej gor, Bambolerio, poglej, kako lep in kako varljiv je ta svet*. Spet je nekje drugje, ampak se me vsaj drži. Dober pes. Upam, da se ne spreminja v Geja. Prispem do briljantne prebave. *Followaj me na instagramu in vstopi*, followam jo na instagramu in vstopim. Povem ji, da je nekdo izdal njeno skrivnost VSEM. Ni ji mar. No, če njej ni mar, potem pa tudi meni ni mar, ampak... Počutim se kot izdajalec izdajalca. *Prosim, pokrajšaj se, počutje. Pokrajšaj se, pokrajšaj se, pokrajšaj se...* Starca stimulira moje petje, da me začne šeškat, vendar zgolj z mislijo. Vzpostavljen je stik, trans je resničen, počutje se pokrajša. Uf. Za vsak slučaj še poprosim starca za trobljo in jo uporabim. Tuduu! Rad bi bil kot briljantna prebava. Petnajst bonbonov v ustih. Brez sramu in brez skrivnosti. Očitno moram popiti Donat, da bom doživel razsvetljeno brezskrbnost briljantne prebave. Starec skoči v moj kengurujček, odideva do najine najljubše trgovine, ki je dostopna že v maloprodaji. Na poti zavonjava nekoga, ki ne verjame v umivanje - mimo švigne na kolesu. Vonj je tako čudežen, skoraj ga ne zmanjka. Ali bi se dalo nekako povzročati neprestano od-inhibiranje vohalnih celic, da bi lahko v neskončnost vonjal krasen vonj? Ali se lahko to izumi, prosim? Znajdem se pred polico s steklenicami Donatov, izberem najbolj svetlečo, odprem jo in izpijem vsebino, na srečo je danes dan zastojnosti. Hvala, izdajalec. Čakam. Usedom se na tla. Začutim črvičenje. O, mg.

15.

Prejšnja epizoda se ni tako dobro končala in ne počutim se osvobojenega, razen, če me je moj feces držal v okovih. Napisal sem pesem:

Zver mi je za petami, v rokah držim samostrel.

Skoči name. Samostrel ustrel.

Razpolovi ji lobanjo.

Seciram možgane. Smrdi.

Hehe.

Hihi.

Ta zver je bila domača žival velikanskih varuhov podzemne jame, iz katere je zmeraj pihal hlad, zato sem se poleti tja hodil gol nastavljat, da sem preživel nevzdržno vročino. Vsakič sem čutil, da me vanjo brez glasu vabi mamljiva zloveščnost nečesa prepovedanega. Ta nenaraven hlad. Rešetke in čuvaj jame, ki me je zmeraj opazoval. Vhod je varovan z rešetko in tako tesen, da bi se človek komaj stisnil skozi, ampak rešetko vseeno ostavim iz zdrknem vanjo. Notranjost je kot dolina, po sredini teče reka, ob njej so postavljene lesene strukture in vsepovsod v vrstah hodijo ljudje, ki imajo opravke. Pravijo, da bi bilo bolje, če bi jamo uničili. Vsi smo majhni v njej, s starcem naju nihče ne opazi, ker so vsi zatopljeni v svoje delo. Zgledajo kot sključeni in izsušeni škratje brez duše; sužnji. Začutim korake velikanov. Nihče jim ne sme gledati v oči, vsi se jih bojijo. Zapremo oči. Ena izmed suženj spremeni barvo svojih oblačil v betonsko in otrpne na mestu, *če me ne vidijo, mi ne morejo narediti hudega*. Velikan jo pohodi. Odprem oči. Velikani imajo na pol mrtve obraze, okoli ust so razkrojeni, zobje jim silijo iz dlesni, v njihovih očeh je zgolj nasilje. Pozdravim jih - *hej*. Začnejo kričati, ne razumem jih. Starec jim zapoje neko veselo slovensko ljudsko, ne vem sploh, če so me oni razumeli. Grozni so, ampak starčev napev jih uspava. Zložijo se v speče kupe mesa in preseneča me, da ne smrčijo. Neslišno dihajo. Spet zagledava kopijo rože, že dolgo je odkar sva jo videla nazadnje, še zmeraj ne vem, kaj pomeni. Drugačna je in zraven nje je še ena, tudi drugačna, ampak drugače drugačna kot prva. Poduham ju. S starcem se strinja, da diši prva bolj mistično, druga pa bolj meseno. Požrem meseno rožo, mistično pa starec zatakne za uho najgršega varuha. Sužnji še naprej opravljajo svoje delo, ne bom jih motil. *Adijo, varuhi*.

Od svojega očeta sem prejel motnjo ropotanja. Dejansko me moti vsak človeško proizveden zvok, ki je *poudarjen* zaradi potrebe po vzpostavitvi dominacije ali ohranitve socialnega statusa, prav gnusno. Ne zavedam se vsakega giba svojega telesa, ampak določeni vzorci se mi naravnost upirajo. *Kakšen veličasten namen*. Večkrat moram potrobentati.

16. Sprehod

S starcem sva na prehodu. Brcava listje, brcava otroke (plastične [mogoče so geji]), pada rahel dež in diši po nečem, česar ne prepoznam. Postanem rahlo omotičen, ampak na prijeten način. Polno koles je. Rumene in rdeče pelerine. Nekdo je makarone s smegmo, specialiteta v našem mestu. Ljudje so v enakomernih presledkih razvrščeni ob robovih bazena z zelo hladno vodo, ki jim sega do genitalij. Več golih

žensk, neprivlačnih, oče z otrokom na ramenih, možakar brez penisa, brdavs, anoreksično dekle in ostali se dvigujejo in spuščajo v vodo - molijo. Nisem prepričan, zdi se mi, da nekaj čakam. *Kaj porečeš na to, starec?* Pravi, da ni to nič drugače od še enega *pšššš*, odvrnem, da je to res kot še en *pšššš in nato weeee*. Stopiva na majhno jadnico, ki pluje po črni reki. Zravnam se, zaradi česar prične jadnica tonit skupaj z nama s starcem, strašno zavpijem in od sile se jadnica ponovno dvigne. Nenavadno je, da nima vesel, hkrati tudi ne čutim vetra, najbrž jo usmerja moja volja. *Kako zelo fajn*. Skozi zidove stavbe mimo katere plujeva vidim več ljudi, ki se odtajajo in sicer v kleti je mati s svojimi otroci, ki za gretje uporablja nekakšno napravo v obliki krofa, na podstrešju pa se odtaja črnc ali žid, ki spada v točno določeno zgodbo, ki se je ne spomnim dobro. Vse kar vem je, da je po koncu odtajanja s prijateljico namenjen odplavati čez jezero, da bi prišel do prerokinje, ki mu bo razodela njegovo usodo. S starcem nama sledi majhen in temen metulj, ki nama kaže skrivna sporočila, ta pa naju vodijo v skrit prostor, kjer večerjajo lepo oblečeni ljudje. *Moje srce gori* pravi nek človek *Pogasi ga z vodo* pravi drug začudeno. Vprašam ga, če je avtist, ker vidim, da se pretvarja, da razume stvar dobesedno. Čez rob mize pade želva in videti je, kot da je to naredila nalašč. Preseneti me, saj sem bil do tega trenutka prepričan, da si želve nikakor ne upajo iti čez rob. Oblečen sem v žensko sinje modro obleko, na podstrešje odnesem zajčka - trhlo je in ob nekem prehodu iz trama na tram ga odložim na varno. Pride fant, ki je podoben Petru Polesu (majhnemu in debelemu), vpraša, *če ga lahko obdrži in pazi nanj*, odvrnem, da *sem ga obljubil nekemu drugemu*, nakar ga z bliskovitim gibom pohodi in me z očmi, ki sprašujejo *kaj boš naredil?* pogleda naravnost v oči. Nič ne morem, močnejši je od mene. Starec pa vse vidi in vzkipi s silo tisočerih vulkanov, pograbi malega in debelega Petra Polesa in ga zaluča v vrtečo se napravo polno rezil na dnu stavbe. Del razcefrančevega srca odnese nazaj na vrh, ulovim ga in vstavim v zajčka, ta pa oživi in steče k človeku, kateremu sem ga obljubil. *Adijo, zajček*. Pojavi se punca iz Nemčije, ki počne same napačne stvari, zaradi česar me iz trenutka v trenutek spravlja v slabšo voljo. Pomislim, da sem tako nastrojen proti njej, ker je grda in se ji opravičim ter vržem napravo, ki jo držim, v stran v gozd - upam, da se bo odkotalila na dno, pa se ne. Vržem vanjo še dva kamna, pa nič. Nato zagledam polno niti z lučkami, kako kot pajčevine visijo iz naprave, zaradi česar si zaželim, da bi jo spet imel, pojdem po njo, nemška punca pa jo prevrže v kanalizacijo in pobegne z mojimi ključi. *Še sreča, da nimava doma pripomne starec*. *Prav imaš*. S starcem hodiva od tam, kjer sva bila malo prej in ženska za nama zakliče, *če bi šla na gej žur*, takoj zatem, ko rečem, da *ful ne maram gej zabav*, s starcem se spogledava, obrneva in prikimava.

Čudna gej zabava je, ne uspe mi nehati razmišljati, ali je na tem žuru tudi starčev buldog. Na terasi sestavljajo debelega Avstrijca, ki postaja zaskrbljen, ko vidi, da mu nameravajo namesto penisa dati del črevesja. Pristopim bližje in potrkam nanj in na enega izmed sestavljalcev. Občutijo se dokaj mesnato, v bistvu zelo ne-plastično. Starec skomigne, tudi njemu ni čisto jasno, *morda pa niso gej*. Oprezam za Gejem, ali je kje kakšna sled. *Oh!* Na tleh leži dlaka, ki ima na enem izmed koncev roza puščico, sledim smeri v katero kaže. Začutim kapljico potu, ki pade iz starčevega čela, aroma nerveze. *Zakaj ima tak vonj?* Pogledam ga (sedi mi na ramenu, ki deluje, kot da je dva metra oddaljeno od mene), gleda v tla, rahlo se trese. *Naj te ne skrbi, starec, skupaj bova prodrla v Geja*. Čutim njegovo olajšanje. Iz ust potegne ledeno svečo in mi jo poda; kar se izlušči iz izločujoče tvorbe, mora služiti polnjenju in obratno; kar se izlušči iz goltajoče tvorbe, mora služiti prodiranju. V starčevem obrazu prepoznam naivnost. Zaupa mi, neha se potiti. Še zmeraj slediva roza dlačicam, vsakič, ko kakšno prestopiva, buhne v oblaček pudra za jajčke. Popudram si jih. Dobro mi dene. S kotičkom očesa zagledam noja in se obrnem k njemu - odkimava mi. Prikimavajoč stas moje biti se spoprime s podobo noja, prepleteta se in v tornadu zdrvita povsod naokoli, duša se mi trga in obstoj tlači moje telo v singularnost, ker se zavem, v kaj strmim. Starec se v skoku ovije okoli te vroče, brbotajoče plastike, ki je Gej (ženskega spola, buldog, 2019), ne zna se nadzorovati, sili v njeno povrhnjico, da bi prišel do notranjosti, vendar *starec, njene notranjosti ni*. Gledam ju, luč in veščo. Pokličem ga *starec, poglej me, poglej moje trpljenje*. *Kako je majhno reče starec in liže plastiko ne vem, kaj naj naredim reče starec in se spaja s površino*. Štejem do tri. Potem odštevam od tri. *Ne vem kaj naj naredim, ne vem, ne vem, ne znam*

ponavlja starec, spojen s plastiko. *Rad bi nehal... ampak ta plastika in moj jezik... ne odlepi se, ne morem.* Tudi jaz ne morem drugače, s solznimi očmi in parajočo se dušo ju prebodem z ledeno svečo. Starčev jezik obmiruje, plastika ostane ista.

17.

Razplet zapleta. Sedim na kupu nesreče in čakam, da nekaj prileze iz tiste luknje tam. V mislih se mi ponavlja prizor prebadanja, kaj pa bi naj? Nisem imel izbire. Strah me je, da nisem ničesar končal, da se bo v naslednjem trenutku pojavil starec, ki bo še bolj obupen, torej da je v resnici nesmrten. Prisilim se, da se vstanem in dreznem s palico v luknjico. Počakam - le kaj bo prišlo iz nje? Ali bo to tekočina v vomit green barvi? Ali bo to pokora? Ali bom zagledal Antikrista? Ali motim mravlje? Ali imam prazen trebuh? Ali ga že pogrešam? Ali sem izgubljen brez njega? Ali kadarkoli nisem bil izgubljen? Zaznam premikanje v globinah, približuje se, zavonjam ceneno vino - to je ženska iz trgovine, tista zrela.

Zelo neotesano se vede, *kuku, žvrkelj*. Nezaslišano. Nisem žvrkelj. Povem ji. Iz nje se dvigajo vinske meglice, v bistvu kar dišijo. Vpraša, *ali je plastika sinonim za smrt? Ne bi rekel*, ji povem, *videl sem, kako se giblje in kako obmiruje*. Čeprav... stvar se je v bistvu res skotalila v klavrn konec. Ali ni tako, da se vsaka plastika sčasoma strdi? Hlapovi vina zakrivajo sonce, vse prevzame rdeč odtenek. Opijanjam se, začutim pohotnost. Zrela dama kot prava pijanka - na vseh štirih - išče kondenzirane kapljice na listih trpotca. Z nosom se zadane v regratovo lučko, kihne in se usloči. Z njo sem hotel občevati zgolj oralno - ne vem kako je to mogoče, ampak očitno ima moj ud svojo voljo. V naslednjem trenutku sediva, strmiva eden v drugega in kramljava (gledam v njene ustnice, vendar ji nasičenost hlapov megli pogled, zato misli, da jo gledam v oči). Najini spolovili počneta v principu isto, vendar na svoj način. Dvojno občevanje. Ozrem se čez njen obraz k lasem - tam rase izvorna roža, *kako... sploh? Če pa... ti si nekdo drug*. Starejša je, vendar še zmeraj lepa kot nekoč. Iztegnem vrat, da bi jo poduhal in se prepričal ali je to v resnici *tista roža*, ampak ga pomotoma iztegnem malenkost predaleč, da se glava od teže povesi čez njeno ramo. Privid zaradi hlapov. Vinjena dama kihne, verjetno zaradi delca regratove lučke, ki je ostal v njenem nosu in name strese cvetni prah in aromo rože. Zavonjam jo, staro podložnico mesenosti, esenca njenega nektarja še zmeraj kljubuje času, vendar se je tako kot starec, ki je najbrž še zmeraj preboden, navzela čudnega smradu. Moj pelvis se samodejno potisne k vinjeni dami. Zaječim od užitka kakor kakor pes, ki se zagledan v luno ob spremljavi saksofona spominja svojih prednikov in obsoja posledice stoletnih deformacij. *Ali me imaš rad?* vpraša vinjena dama, pelvis pokima, pokima še enkrat in še enkrat in ne neha kimati, dokler usoda ne reče *porkamadona, zaj je pa dost* in izluščim topi, topel izloček, opijanjena dama z njim namazili svoj presušen ljubezenski greben, da se, lačen, nasiti še z nečim, kar ni alkoholno, sam pa se raztopim v opojnosti naslade in za trenutek odmislim starca. Prebodenega starca. Ali se je tudi tista ledena sveča že raztopila? Ženska se zgrudi na tla in zaspi. Iz nje potegnem svoj ud, da pljuske ob izstopu - iz kapljic, ki padejo na tla, poženejo rože z belimi cvetovi. *Ali nisto to tiste rože?* Vstanem in si jih pobliže ogledam. Kopije, kakopak. Iz jame zaslišim zvok, nato iz nje pridrvijo zajci. Hoj! Zgleda je čas za zajčevstvo! Hitro iztisnem iz sebe svoj zajčji rep, še zadnjič pogledam zrelo damo in in odskakljam za njimi.

18.

Pogrešam starca, tista gej zabava je ostala nekje v preteklosti. O starcu se spomnim samo še nekakšnih roza odtenkov in ljubezni do vibracij. Nerazumljiva otožnost mi razjeda srce, kot da sem pozabil na nekaj, kar sem nekoč ljubil. Skušam pregnati ta občutek (vem, da bi bilo bolje, da ga spoznam in sprejem in poližem, ampak ne tokrat.) Osredotočim se na točko, nadzorovano diham in opazujem svoje misli, vendar hipno izgubim fokus zaradi strahu pred plenilci, ki bi me lahko napadli v stanju okamenelosti.

Kako uspe to budistom? Ali jih ni strah... ne vem, snežnih leopardov? Zajčji rep zleze nazaj v svojo špranjo, nato zagledam ljudi, ki me zgleda lovijo, kdo bi si mislil. Ne čutim nevarnosti, v nekaj trenutkih se izgubim v množici. Družčina smo, nisem sam, z menoj je še nekaj pajdašev, morda me zato ni strah. Vidim nas kot sivo sluz, ki se pretaka skozi množico ljudi in pomislim, da kljub temu, da vem, da je to le preslikava realnega dogajanja, nismo nič drugega, razen siva sluz. Razkropimo se, nepozorni na nevarnost, ne vem, kaj se zgodi z ostalimi, sam se ustavim pred vitrino in očarano strmim v zaslon, ki predvaja nekaj v loopu. Spomnim se, da nimam denarja in to sporočim materi. Oh. Tudi telefon so mi izklopili. Oh. Pljunem na tla in šmrknem. Morda starca ne potrebujem več in je zato ostal spojen z Gejem. Oh. Naj omenim, da se ni nikoli zares spojil, ker se nikoli ni bilo mogoče spojiti in se tudi nikoli ever v 1000 letih na svetu ne bo dalo. Morda sem sam kriv, morda je v isti meri krivo veselje, ali pa v še večji, ampak res ne bi rad bil človek, ki krivi kogarkoli ali karkoli. Preveč vakuumu imam po novem, moram ga nahraniti.

Nekatere ptice, recimo, tvegajo življenje, da nahranijo svoje mladiče, vendar so prilagojene na ta način, da lažje opravljajo to zahtevno nalogo. V gozdu sem, dobro se počutim. Nabiram strupene gobe in jih jem, ker v pravi meri niso smrtno nevarne. Mimo švigne ena izmed teh ptic, ne ozira se, le hiti. Gluhonem človek, ki se skriva v deblu bukve, s prstom pokaže nanjo. Ponudim mu gobo, zavrne jo. Grem dalje. Poslušam svoje stopinje, verjetno dajem medvedom vedeti, da sem prišel v gozd, fak, nimam orožja, da bi se branil. Vem, da ne smem zlesti na drevo, nekoč sem videl video, kako to je to storil medved, ki ga je lovila pobesneta medvedka. Navdušen sem bil. Prestrašen. Upam, da tu ni medvedov. Ležem na mah. Neka vejica pod hrbtenico me moti, odstranim jo. Zdaj me moti kamenček pod glavo, skušam ga odstraniti, pa se izkaže, da je del velikega kamna, ki je v bistvu del ogromne skale. Nekaterih ovir se v določenem kontekstu, z določenim orodjem in naborom zmožnosti ne da premagati. Poiščem drugo krpo mahovja in se nanjo uležem, tokrat me nič ne moti. Morda sem dovolj utrujen, da ne čutim ničesar motečega, zrem skozi nagibajoče se krošnje v delček neba, ki je viden, zelo je jasen. To pomeni, da je lepo vreme. To pomeni, da se dobro počutim. Ne tišči me k izločanju, nimam vročine, nisem lačen ali žejen, zgolj utrujen in prazen. Zaprem oči in se stisnem nekoliko bolj skupaj, gozd je dovolj gost, da po telesu ne čutim nikakršnega vetra, vendar ga slišim, kako igra na krošnje dreves. Upam, da ni v bližini medveda, saj ga ni, kajne? Tu najbrž ni medvedov. Ali volkov. Počasi se pričnem ugrezati v zemljo, radosti me, da me sprejema vase. Mah me ovije, prekrit sem s prstjo, mravlje sproti kopljejo predor do mojih nosnic, diham skozi obe hkrati. Nisem le meso.

19.

Vse je medij za izražanje zakonov veselja, vključno z zakoni samimi, podobno kot dedni zapis in transkripcijski faktor. Prepuščen sem toku, vendar še zmeraj čutim, kako me po vsem telesu, s svojimi stotimi nosovi *noska* zevajoča praznina in verjamem, da to počne, ker pač mora to početi, ker *je zato tukaj*, ampak trpim, ne uživam, res ne uživam. Pokličem starca, dogovoriva se, da se bova ponovno videla in se pogovorila o najinih čustvih in o mislih, o besedah, ki plavajo okoli njih. Starec zveni nekoliko odsoten. Morda zmeraj tako zveni, ne bi vedel. Cel teden čakam nanj in opazujem svoja čustva, kako doživljam najino razmerje in opažam, da sem v bistvu prav zadovoljen brez njega, čutim posebno slast samote. Lahko sem še večji idiot kot kadar sem z njim, lahko sem še bolj nagnusen. Pačim se in kričim dalmatinske pesmi. S privzdignjeno majico po opičje hodim okoli in lajam na stole. Nekaj se premakne - pogledam skozi okno - ha! to je taščica, vidi me. Iztegnem vrat, da bi jo bolje pogledal in v odziv se tako neverjetno luškano skloni in dvigne, kot da bi me pozdravila, nato pa odleti. No, to je stvar, ki sem jo doživel s ptico in hotel bi, da bi v tem trenutku bil z menoj starec, saj bi obema zaigralo srce. Vem, v resnici se po telefonu nisem pogovarjal z nikomer, starca več ni, mrtev je. Pogovarjal sem se kvečjemu z njegovim duhom. Oh, skoraj sem pozabil, to vendar ni dnevnik, moral bi se lagati. Ironija - v resničnem življenju sem pozabil, da bi moral govoriti resnico. C'est la vie. _(ツ)_/. Sedaj sem v fazi zanikanja, prizor starca ovitega okoli plastike se mi ne zdi

resničen, vendar je očitno bil, ker sem v fazi zanikanja. *Kadar te je strah, si špukni na hrbet in pusti slini počasi polzeti dokler je ne zmanjka.* Priča sem nerazumljivi uprizoritvi nekega simbola, vendar sumim, kaj bi znala zadeva pomeniti, torej: sedim v kavarni in čakam na trenutek, ko bom vstal in šel drugam, kar se nenadoma pred menoj pojavi gospod, ki poprosi za stol - odgovorim, še preden konča, *ja, ja, lahko*, odnese ga do sosednje mize, za ženo je, nastavi ga na drug konec mize, tam, kjer je njegova žena in ga medtem, ko ona čaka, še malo popravi, nato pa se nanj usede. Ženica obstoji in se pretvarja, da je vse normalno, nato pa rahlo nerodno odstopiclja na drugo stran mize in se usede na tisti stol, ki je že bil tam. Hm. Če bi bil jaz tale možakar in starec tale ženska, bi sam sedel na tla, starec pa bi šel sedeti na streho. Ampak starca več ni, poskušal se je spojiti s plastiko, zdaj pa ima vraga! Porka duš, da ga ima! V peklju! Hm. Ne spomnim se, kako je že šel tisti tok sklepov o rumeni lego kocki, na katero nekdo stopi in o izvoru, o bogu in o stvaritvi po svoji podobi. Možno je, da so geji sestavljeni iz lego kock, še posebej rumenih, ker je rumena gej barva. Ampak bog? Ne razumem, kakšno vlogo igra pri vsem skupaj bog. Ali je bog gej? Je on ustvaril lego kocke? Je osmi dan bog iz lego kock ustvaril Geja? Je slučajno bog kriv za smrt starca? Hjoj, že spet poskušam nekoga okriviti, s tem moram enkrat za vselej prenehati. V mislih zaslišim doneči bas *booog je iz leego kock ustvaaril Geeejea*. O fak, bog je kriv. Moram izvedeti, s kakšnim namenom ga je ustvaril. Starec je zgleda bil skušan in padel je v skušnjava, tam pa se je spotaknil in zgrmel v dvodimenzionalno brezno, grešnik lizajoči, tsss. Na nek način je moja roka izvršila božjo kazen, oh bog, tudi jaz sem kriv.

20.

Govorim, kot da se zavedam, da je starec mrtev, ampak se v resnici ne, nek del njega še zmeraj mora biti tukaj, ker to, kar je ostalo, tako vividno doživljam, da se ne morem sprijazniti s tem, da ni resnično. Če ga zgolj *ne vidim*, to ne pomeni, da ga ni. Tudi, če je umrl pri poskusu spajanja, to ne pomeni, da ga več ni ali pa če se je spremenil v nekaj, kar me ne more več šeškati, to ne pomeni, da me nič več nikoli ne bo šeškalo. Šešknem se. Spet se spomnim ovijanja. Gnil faking starec, kako je mogel?! Kljub opozorilom, točno je vedel, kakšne so nevarnosti - kakšen sem in kakšen je on - kljub vsem znakom je vztrajal, dokler se ni zvil, dokler ga nisem prebodel. Na vlaku sem, poslušam nekega drugega skoraj-starca, kako na sedežu v vrsti za menoj preglasno govori po telefonu. *Majči, seveda, sej ti si blj poglobljena. Blj poganska in hkrat... krščanska, sej veš, to je ravno to, kar je tko zanimivo.* Pokukam skozi stole, prekrasno protezo ima, kaže jo, pa čeprav je Majči ne vidi, morda jo vseeno lahko nekako čuti skozi telefon, morda, morda. Spoznam se z gospodom, ime mu je Lev in izdal je pesniško zbirko in knjigo in ne morem prehvaliti njegove popolne proteze, čisto sem obnemel spričo nje, rad bi živel in spal v njej. Odidem v vagon s prehrano in naročim kranjsko klobaso in radensko. Človek mi brž prinese radensko v plastenki, zajebal sem. Običajno se počutim kot tisto, kar ustvarim, v tem primeru kot smet. Vseeno odprem plastenko in v trenutku, ko jo odprem zaslišim, kako je ušel zrak iz nje, vendar neverjetno glasno - v resnici je vlak pihnil, popolna sinhronizacija, vesolje se je poravnalo, usoda mi je izkazala naklonjenost, še nek gospod v prehranbenem vagonu je to videl in lahko potrdi znak, ki sem ga dobil. Starec, ne rabim te. Nekako bom našel usklajenost v nečem drugem. Gledam skozi okno vlaka, tema je, kmalu bo jutro in rad bi bil priča njegovemu prebujenju, der Sonnenaufgang. Vlak se ustavi, zagledam se v točko svetlobe na nekem zaledenem grmu, ki se prične širiti v krogu in ga s tem počasi odtaja. Prikaže se zaledenel ribnik in še več grmov, dreves in ostalih struktur, vse je prekrito s tanko plastjo snega ali neke oblike leda. Svetlobe je zmeraj več, dokler ne pogoltne vsega, kar vidim, vse se blešči, kot da bi gledal z zvezdami nasičeno nebo na beli podlagi, spet se jočem, ker je prelepo. Mama me vpraša, če jočem, ampak zatrdim, da se ne in skrijem solze ter pustim šmrklju, da mezi preko mojih ustnic. Nočem, da bi slišala. Oh, saj je sploh ni tukaj, blede se mi. Kako prekrasno jutro, kakšna neverjetna lepota, ali sem prispel v skoraj-starčevo protezo? Morda, morda. Nevidni človek mi je zjutraj povedal v treh jezikih, da moram zmeraj ostati pozitiven, da mi bo uspelo in da bom dobil tisto stanovanje - zakaj, vendar, ga ne bi? Nisem poznal odgovora na to vprašanje in pritrdil je moji nevednosti z *exactly*. Poživljajoča filozofija, pognan sem iz stavbe v širni svet, strumno pozabljiv, bolj kakor kadarkoli poprej dovzeten za sprejemanje toplega vesoljnega mleka, pil bom iz kozmičnih dojk, spal bom v njih dolini in tekal vsepovprek in okoli njih v znaku osemnosedesetice, sem namreč dvojček in vesolji sta dve.

21.

Sedim v stari kavarni na robu križišča dveh zelo pomembnih in temu primerno prometnih cest. Na bruhanje mi gre. Superbruhanje. Nisem ga mogel imeti bolj rad. Zmeraj sem ga imel toliko rad, kolikor sem ga pač imel, ampak ni bilo dovolj, nisem znal pokazati, kako zelo rad ga imam, kako močno sem navezan nanj, tako da bi lahko to ponovno začutil, saj nekoč je to najbrž vedel. Odtrgal sem ga od sebe in on je to dopustil, vzel se mi je. Tista roža... Vse kopije - nekoč sem moral imeti izvorno rožo, mislim, da se tega celo nekako spomnim, ne more biti drugače. Nekoč starca ni bilo, od nekod se je pojavil. Roža je nekega dne izginila, ampak fak, tako zelo podobno je, kot s starcem, še zmeraj sta oba nekje tukaj, prisotna, ko bi le bila stvarna, da bi ju lahko sežgal. Bila sta stvarna, potem pa sta izginila. Oba sta v resnici obstajala in s svojim izginotjem s seboj odnesla tisti del mene, ki se je v resnici spojil z njima, ali pa je bilo morda vse skupaj navidezno, tako kot z Gejem in starcem? Tako zelo navidezno. Ali me morda tako boli, ker sem obdržal spojen del in sta onadva sedaj prikrajšana za tisto, kar sta mi pustila? Ker sem tako empatičen? Čutim starca, kako trpi v svoji zablodi, ubožec. Ljubezenska zgodba, ujet sem, kakor tisti videoposnetki na televizijah, ki so se predvajali v zanki, ponavljam se, prepoznal sem samsaro znotraj samsare, ali ni to čudežno? Ali lahko zdaj doživim vsaj mini nirvano, prosim? *Gospod natakar, imel bi mleko iz kozmičnih dojk in mini nirvano, prosim. Sofort, Herr Meister.* Vrne se s pladnjem, medtem, ko me po francosko streže, opazim, da ima Dalijeve brčice. Zahvalim se mu in na dušek izpijem vsebino kozarca ter začutim mini nirvano, ne v smislu nujnosti, temveč neizogibnosti. Vstanem in odidem iz kavarne na ulico. Večer je, vendar je že tema, ker je zima. Korakam vzporedno z glavno cesto, v sosednji ulici, da ne rabim dihat izpušnih plinov; nehal sem kaditi in zdaj ne bi rad vzgajal pljučnega raka zaradi nečesa primerljivo nemarnega. Kakor zmeraj, pretežno gledam v tla, vendar začutim prisotnost nečesa, v kar se moram ozreti - grem mimo črnopolte gospe, ki zaprepadeno strmi predse, v šoku je. Ne pogleda me, ko grem mimo, skomignem z rameni in nadaljujem pot. Čez približno sto metrov zagledam frizerski salon, vendar ne kakršenkoli, črnski je. Vau, frizerski salon za črnske pričeske, neverjetno, čakaj malo, ali... ali ni bila tista črnka brez las? Res se ne spomnim, da bi jih videl, omg. Očitno je bila tako šokirana, ker so jo pobrili. Mogoče bi jo moral povprašati, ali ve kaj v zvezi z Bogom in Gejem, ampak je ne bom, ker sem depresiven.

22.

Vem, da opisujem v večini stvari, ki se mi zdijo nenavadne in v mojem bivanju so v manjšini, tukaj so le nakopičene, ampak nenavadnost, kakršna se mi je pripetila danes... Našel sem tisto rožo! Zadnjič sem jo zavonjal pri vinjeni dami, vendar nisem niti pomislil, da bi lahko to pomenilo, da je v resnici nekje v bližini. Kaj sem zavonjal? Staro podložnico mesenosti, ja! In prav zares se je roža blazno postarala, mislim, da je vsaj enkrat toliko stara, kot jaz, včasih pa sva imela isto let. Kako je to mogoče, ne vem, ampak prisežem, da je res. Moža ima, ali bolj natančno, konja, ki sem mu iz oči, medtem, ko sem se danes z njim rokoval (podkoval), razbral plemenitost. Občudujem plemenitost, sploh pri živalih. Zdaj vem, da bom rožo videval praktično vsak dan, ha! Kdo bi si mislil, da je minilo že deset let, odkar sem imel privilegij neposredno, iz vira samega, duhati njeno opojno dišavo, vendar ti dnevi so za zmeraj preminuli, ker ima tale roža moža konja. To mi, kakorkoli, ne teži duše. Vem torej, kje je roža in kakšna je, na misterij je posvetila luč razjasnjenja in zavoljo tega čutim olajšanje. Razumem tudi, da se me ona ne spomni, minilo je že vendar več kot 20 let. Starka, prekrasna starka je postala in nikoli ne bo vedela s kom se pogovarja, ko se bo pogovarjala z menoj. Heh.

Ključna najdba pa je nekaj, zaradi česar sem jutro po odkritju stopil v svet kakor da sem popil mnogo premnogo vesoljnega mleka, zdaj pa so minili že trije dnevi, odkar sem nazadnje zaslišal brenčanje tega odkritja - našel sem drobno čebelico, ki se je - kakor vse ostale čebelice - tresla od mraza - zato tako brenčijo - in vsak dan mi je huje, počutim se, kot da bi neprestano izgubljal stvari, saj se ne morem otresti občutka, da je ne bom nikoli več videl in da sem kriv. Prekrasna majhna ubožica je imela šal, ki sem ga želel zase in dala mi ga je. Širok šal, prav kakršnega sem iskal že od začetka zime. Začuda jo je ob izročitvi

prenehalo tresti, v resnici ni dišal po gobah, ne vem od kod sem dobil to butasto idejo. Čebelica, premražena, sedaj še brez šala, me je požgečkala z njenim sesalom (ali karkoli že imajo čebelice), ker sem empatičen, pobožal sem jo in odpeljala se je z vlakom proti luni. Solze so mi curljale po licih in se spreminjale v snežinke, ko sem mahal za njo, dokler ni vlak postal premajhen, da bi ga znal razložiti od preostalih delčkov nočnega neba. Odšel sem domov in se pripravil na noč z rožo, ohjej, to se sliši bolj meseno, kot je v resnici. Večkrat sem zgrešil stavbo, kjer bi naj imeli božično zabavo. Iskal sem v hotelu Hilton, narobe. Bil sem s čebelčinim šalom, vstopil sem skozi prava vrata in vzeli so moj plašč in šal in nerodno mi je bilo zaradi medene arome, ki jo je oddajal, dali so mi kozarec šampanjca, mojster rib mi je dal Jägermeistra, *močan* viski, še več vina, tekilo, raco, roza peno, prisežem, vse, kar govorim, je resnica. Liverpool je vodil 2:0, nekdo je zelo srečen zaradi tega pel *no woman no cry*, ta človek ne ve ničesar o ničemer, hotel sem vedeti skrivnosti, zavonjal sem travo v filmskem traku, človek je govoril z rožo, še zmeraj mi je nerodno zaradi tega, fak, našel sem svojega dvojčka, vendar je začuda napol plastičen, tekala sva po plesišču v obliki osemnosemdesetice. Vse skupaj je vodilo do trenutka, kjer sem očitno imel vsega dovolj in sem hotel oditi domov. Žaloval sem. S Totorom sem čakal na postaji, držal je svoj dežnik, narobe obrnjen, saj je vedel, da bom bruhal. Pogledala sva se v oči in z mežikom mi je dal blagoslov, sklonil sem se in v dežnik izbruhal pol kilograma medu in glej ga zlomka, v tistem trenutku se je pojavila tista čebelica in mi povedala, kako hvaležna je, da sem si pobruhal svoj nov šal. Nasmejal sem se v meden nasmešek in čebelica mi je z zadkom v ustnice vbrizgala mlečen botox. Pogledal sem svoj odsev v morju in ga poljubil. Čebelica me ni obsojala.

23.

“Preveč ljudi pozna mojo skrivnost, o njej več ne bom govoril. Ta in preostale skrivnosti (ki so, mimogrede, grozljive), so sploh edino, kar je samo moje. Mislil sem, da sem videl postarano rožo, hja, zmotno. Zakaj tokrat sem videl pravo rožo, s pravilno starostjo - govoril sem z njo, zagotovo je bila ona. Tista starejša je bila zgolj zelo prepričljiva kopija njene potencialne prihodnje oblike, no, saj še zmeraj je, ni nehala biti. Rasla je iz pločnika, sprva sem šel mimo, nato pa mi je nekaj obrnilo glavo in videl sem, da je ona. Nisem postal zmeden, ogledal sem si njen cvet, poduhal plod, pustil sem si nekaj časa (morda malo preveč), preučevati njeno umetniško delo, ki me je posiljevalo s tistim, s čimer sam posiljujem druge, ker imam občutek, da imajo to radi in s čimer me posiljuje Usoda, namreč s svojimi polprozornimi bunkicami, ki so - zdaj končno razumem - osebna vprašanja, medla in pusta. Del teh vprašanj se je dotikal ravno teh skrivnosti, ki jih nočem izdati in jih tudi ne bom. Imam morda namreč le še kakšne tri ali štiri in če jih izgubim, bom najbrž umrl. Naj pomislim. Na zalogi imam še tri skrivnosti s spolovili. Tri in pol. Štiri in pol in tudi četrta je povezana s spolovili. Ali ni to čudno? Stvor sem, zato se je stavec odločil za Geja, zato me čebelica več ne obišče in zato se je roža spremenila v pošast.” tako je nekoč, nekje doživljal to stvarnost Ekart Podgoršek, človek, ki so se ga ljudje radi izogibali, saj je imel vonj po nečloveškem. Navzel se ga je v trenutku, ko je sklenil, da ga ne zanimajo mnenja drugih in nevedoč, da se to še kako vonja, se je vsakič, ko ga je nekdo zapustil, spraševal - čemu? Lupil je svojo čebulo in tuje čebule in vsi so jokali, dokler ni začutil lakote in kako ga tišči na wc, zato je iz hladilnika vzel suho klobasico, ki jo je zjutraj kupil pri mesarju in jo pričel cmokati, z drugo roko pa je kar na poti do wcja odstavil hlače in vanjo prijel svoj penis, z njim nameril v školjko, pričel odtakati ter na glas pomislil: “Življenje je dobro,” kar je opazil rastlino na polici nad wcjem, ki jo je moral prestaviti na temneje, saj je pričela izgubljati liste in nekako ga je pogled nanjo napeljal na misel, da bi pomočil klobaso v urin in poskusil kakšnega okusa je ta zadeva, vendar se je zgolj nasmehnil svoji trapasti ideji, otresel, potegnil in do konca pocmokal svojo klobasico. Ah ja, ta naš Ekart Podgoršek.

24.

Ekart se je popolnoma zaprl vase in v svoje stanovanje, imel se je namen stradati dokler ga ne bi nekdo rešil ali bi pač klavrno poginil. S steklenim pogledom je zrl skozi predmete in venomer znova ugotavljal, da ni več na istem mestu, kot je bil, ko se je nazadnje zavedal, kje je - *ha, prej sem bil pa tamle, kajne?* Nekega dne sta k njemu prišli na obisk dve prijateljici, židovski fant iz Amerike in nekdo, ki ga ni nikoli spoznal, vendar mu je bil kljub temu všeč in njegova bližina mu je prijala. Želeli so mu pomagati in tudi Ekart je to želel in to je bil tudi glavni razlog za njihovo druženje - vsak izmed njih je žaloval in vsak ni

znal biti sam s seboj. Eno izmed deklet je vsakih nekaj trenutkov hotelo udariti židovskega fanta, saj je njegov snop neprekinjenih curkov neumnosti ogrožal njeno obrambno kolesje, medtem je Ekartu druga punca razlagala o prelaganju proteinov, vendar se ni mogel zbrati, saj je bila obrnjena proti njemu in iz njene smeri ni prihajal zgolj njen pogled, temveč tudi zrenje zevajočega izreza, iz koder so rasle njene tridesetletne dojke, ki so bile videti dosti mlajše. Hotel je, da bi prenehala in spraševal se je zakaj jih je sploh povabil, dokler ni vseh nagnal in ugotovil, da je raje sam, kot pa da je prisiljen poslušati stvari, ki jih ne more med seboj povezovati. Če bi le dekle začutilo, da prejemnik ne prejema samo namerno poslanega, temveč tudi vse šume. Ubogi Ekart ni znal izolirati. Ugotovil je, da tako več ne bo šlo naprej, da bo potrebno ponovno postaviti temelje in počakati, da sam postane starec, ali pa da prej umre in tako je tudi storil. Enostavno. Konec.

NE BERI OD TU DALJE